



Pensjonistuniversitetets historie gjennom 20 år

Redigert av Sjur Brande, april 2011

20 år er da slett ingen lang tidsepoke i seg selv? Nei, kanskje ikke når man starter på null. Men det blir litt annerledes når utgangspunktet er 60-årsalderen, starten på den tredje alder, og vi tross alt ikke har ubegrenset av år å ta av.

Det har vært moro å gå tilbake i historien fra den første tiden. Mye av stoffet har Sigrun Tønning-Olsen, Erna Marø, Liv Eidslott og flere vært behjelpelig med, og i tillegg er det hentet mye fra protokollene. Spesielt interessant har det vært å lese hva Mikal Råheim, vår første leder, skrev i en oppsummering 8.mai 2002.

Forhåpentligvis til glede for både nye og gamle medlemmer, såvel som andre, følger her et utsnitt om Pensjonistuniversitetet i Ålesund, og hvordan utviklingen har vært fra starten og frem til 2011.

Konseptet *Universitetet for den 3.alder (U3A)*

Den grunnleggende tanken begynte å ta form i 1950-årene, med grunnleggende endringer i levestøttet etter krigen. Før dette var arbeidet det dominerende i alles liv. Men med obligatorisk pensjonsalder, pensjoner til å leve av, lengre levealder og bedre helse og livskvalitet, resulterte det i at seniorer i den 3.alder (fra 60-80 år) hadde tid og helse til å gjøre noe for seg selv.

U3A-konseptet vokste i starten frem fordi den sosiale strukturen ikke helt dekket de eldres behov. Dagens eldre er langt mer skolerte og selvstendige og tar i økende grad selv styringen for egen virksomhet. Med eldrebølgen som nå vokser frem over hele verden vil samfunnet endre seg på mange måter.

Vårt pensjonistuniversitet med noen hundrede medlemmer lever sitt eget liv uten påvirkning av andre – tror vi kanskje. Men om man søker på Internett finner vi at det er en mengde lignende foreninger. I Norge er vi godt over 50 foreninger for tiden, men vi er i selskap med minst 50 andre land og med atskillige 100.000 deltagere.

Kommunikasjonen og organiseringen er svak mellom de aller fleste av foreningene, ganske enkelt fordi det ikke er nødvendig. Men likheten i måten alle driver på er stor. Det har skilt seg ut to litt forskjellige modeller, den franske og den engelske.

Flere forhold kan muligens forklare litt av det som utviklet seg: Utdannelse bidrar til å skape uavhengighet og evne til å greie seg selv bedre, og på den måten minker avhengigheten av både offentlige og private ressurser. Eldre som lager nettverk av likesinnede fører til at eldre greier seg bedre enn tidligere. At man bruker sin egen kompetanse til å undervise andre er dobbelt lærerikt. Når man gjør noe som fanger og holder oppmerksomheten holder man seg bedre i vigør. Og ikke minst kan man bidra til at man gir noe av sin erfaring tilbake til samfunnet.

Den franske U3A-modellen kom som følge av en lovendring i 1968 som påbød universitetene å sørge også for mer samfunnsmessig bred utdanning. Først var U3A derfor gjerne knyttet til høyere læreanstalter. Rundt 1975 begynte U3A-idéen virkelig å spre seg av seg selv, og ble da naturlig nok mer differensiert og løsere knyttet til det tradisjonelle universitetet.

Den britiske modellen ble rundt 1981 mer en selvaktiv organisasjon, uten spesiell tilknytning til institusjoner. Deltagerne var både lærere og elever. Det gjorde at utgiftene ble lave, og hele virksomheten ble fleksibel. Man laget kurs og virksomhet alt etter interesse og kompetanse i medlemsstokken og lokalt. Ei heller var det noe byråkrati og overordnet styring, man gjorde som det passet seg. Dette mønsteret finner man igjen i atskillige PU'er i Norge, mens andre igjen er mer knyttet opp mot læreanstaltene i sitt område. Dette kan forklare hvorfor det er en smule forskjellig syn på måten å samarbeide på.

U3A-konseptet kom til Norge i 1982 gjennom Folkeuniversitetet, og har spredd seg over hele landet. Langsamt begynte andre å ta opp ideen, og noen valgte å arbeide mer selvstendig, eller sammen med kommuner, bibliotek, undervisningsorganisasjoner. Selv om visjonen fra U3A er den samme for alle, er arbeidsmåten forskjellig. Dette skyldes personers engasjement, og miljøet på stedet. Følgelig var det unaturlig med en fast organisasjon med lønnet personell. All U3A-aktivitet er i utgangspunktet en selvstendig virksomhet, men med en felles visjon.

Hos oss uttrykker vi fremdeles vår visjon med denne ordlyden:

- 1. Først og fremst å vekke lyst til å lære, og derved stimulere til egen aktivitet;**
- 2. dernest å gi pensjonister mulighet til å ta styring over eget liv; og**
- 3. ikke minst det å være med i et sosialt nettverk.**

I erkjennelse av at det ikke er nødvendig å finne opp hjulet på nytt stadig vekk, eller gjøre samme feil som andre allerede har gjort, er det økende interesse for å kunne utveksle informasjon. Idag er dette enkelt ved at man via Internett legger frem informasjon om ting man har gjort som man er fornøyd med, og henter informasjon globalt om hva andre har funnet på.

Et enkelt Google-søk på U3A gir mengder av linker i alle mulige retninger. Et organ som heter International Association of U3A's (AIUTA), som ble dannet i 1976, representerer utdanning for den tredje alder i UNESCO, i Europarådet og andre internasjonale organ. Den legger tilrette for utveksling av erfaring, og legger opp til kongresser annet hvert år. Dette organet har likevel tradisjon for å representere den franske modellen, med tilhørighet til høyere læreanstalter. I lys av at U3A-visjonen øker kraftig rundt i verden synes det å være et ønske med et samlende organ som kan representere også de frittstående enhetene.

U3A-konseptet vokste i starten frem fordi den sosiale strukturen ikke helt dekket de eldres behov. Dagens eldre er langt mer skolerte og selvstendige og tar i økende grad selv styringen for egen virksomhet. Med eldrebølgen som nå vokser frem over hele verden vil samfunnet endre seg på mange måter. La oss derfor bidra til å gjøre samfunnet rundt oss så godt som vi formår, mens vi underveis har glede av dette selv.

Pensjonistuniversitetet i Ålesund – de første årene

"Ålesund Pensjonistuniversitet er et *universitet for læring i den 3.alder*" begynner Mikal Råheim sin beskrivelse i 2002. Nøkkelordene er **Universitet for den 3.alder**, og den bærende idéen er beskrevet lenger opp på denne siden.

Mikal forteller at Ålesund folkeuniversitet tok opp tanken om å få startet et pensjonistuniversitet i Ålesund allerede i 1988. Rektor Ruth Visnes, Ørsta, utarbeidet en plan for et påtenkt pensjonistuniversitet. Men arbeidet ble ikke ført videre den gang.



Mikal Råheim.

Med stor takk til Lars Inge Skrede i Sunnmørsposten.

I 1990 fikk språkkonsulent Sigrun Tonning-Olsen i oppdrag av Folkeuniversitetet i Ålesund å starte Pensjonistuniversitetet. Arbeidet med å forberede oppstarten tok til på nytt høsten 1990, forteller Sigrun Tonning-Olsen:

”Jeg var da nytilsatt ved Folkeuniversitetet og ble bedt om å ta fatt på denne oppgaven. Idéen hadde ligget til modning på Friundervisningen, men planene var lagt tilside pga. manglende ressurser. Det var en morsom arbeidsoppgave å få!

Oppgaven gikk ut på å tilrettelegge for et Pensjonistuniversitet og ellers utføre det administrative arbeidet når driften kom i gang. PU skulle altså være tilknyttet FU, som skulle føre regnskapet og også på andre måter være en støttespiller.

Det gjaldt videre å finne samarbeidspartnere blant byens pensjonister som var villige til å ta på seg oppgaven med å starte opp. Vilhelm Børs Lind var et kjent navn i byen, og det gjaldt å få med seg pensjonister med pågangsmot og handlekraft. Derfor ble han kontaktet med forespørsel om han kunne tenke seg å være med i et interimstyre. Det ville han, og han anbefalte Mikal Råheim til å være med. Råheim var godt informert om arbeidet til slike pensjonistuniversiteter fra før, og sa ja med en gang. Han fikk med seg Signe Bøyum Fjærtøft, og dermed var vi i gang. Å få til et interimstyre var altså ingen vanskelig oppgave! Vi hadde mange hyggelige møter med

planlegging og kaffe, ikke minst, før vi gikk i gang med selve møtevirksomheten for PU. Til å begynne med var vi fødselshjelpere og satte opp en møteplan med ulike foredragsemner. Vi foreslo også etableringen av studiegrupper og satte opp et par emner vi mente kunne være av interesse. Det var spennende å se hvordan planene våre ville fenge!”

Sigrun kalte altså til seg to pensjonister, Mikal Råheim og Vilhelm Børs-Lind, for drøfte mulighetene med dem.

”Da var det flere brikker som falt på plass”, sier Mikal, og fortsetter:

”Noen måneder før dette, hadde Mikal Råheim vært på ferie i Italia, med fast opphold i Roma. En dag var det planlagt at deltakerene på turen skulle se nærmere på romersk kunst. Jeg la merke til en mindre gruppe eldre pensjonister som tok plass på bussen sammen med en egen reiseleder. Reiselederen ble sittende ved siden av meg på bussen. Etter å snakket litt om dagens program, spurte jeg om hva slags gruppe hun hadde med seg. Hun fortalte da at dette var en gruppe eldre pensjonister fra Asker pensjonistuniversitet som hele vinten og våren hadde studert romersk kunst med delvis hjelp av en kunstkjenner.

*Da de var ferdige med studiet, besluttet gruppen at de ville reise til Roma med egen reiseleder som kjente til romersk kunst for å få se denne kunsten i sine rette omgivelser. Reiselederen fortalte videre en del om det arbeid som foregikk i Asker pensjonistuniversitet. Da hun var ferdig sa jeg at hvis det blir pensjonistuniversitet i Ålesund skal jeg melde meg omgående som medlem. Det var i Roma jeg for første gang hørte navnet **pensjonistuniversitet**. Det var jo litt av et sammentreff av tilfeldigheter at jeg skulle bli innkalt til et møte om start av et pensjonistuniversitet ca. 2 måneder etter at jeg hadde hørt ordet for første gang.*

Allerede på det første møtet som Sigrun Tonning-Olsen hadde innkalt til ble vi enige om at det burde snarest bli et pensjonistuniversitet i Ålesund. Det ble også enighet om at det måtte opprettes et interimsstyre som kunne arbeide videre med saken i samarbeid med Folkeuniversitetet.

Gruppen på tre ble fort enige om at interimsstyret burde ha 5 medlemmer, og at dette styret hadde ansvaret for det videre arbeid med pensjonistuniversitetet.”

I det første interimstyret var Sigrun Tonning-Olsen fra Folkeuniversitetet; Signe Bøyum Fjærtøft, pensjonist og husmor; Kjell Aasen, tidligere apoteker; Vilhelm Børs-Lind, kontrollingeniør i Brannkassen; Mikal Råheim, tidligere teknisk sjef i Ålesund kommune. Som leder ble Mikal valgt.

I den første annonsen i Sunnmørsposten står det: ”Skal vi starte et forum for utveksling av

kunnskaper gjennom foredrag, diskusjoner, kursvirksomhet, studieringer og utflukter?" Og inviterte til møte 6.des.1990. Avisen fulgte opp med en 4-spalters omtale, og "det var et svært godt oppmøte". 15.feb.1991 fulgte avisen opp med ny omtale: "Skolestart for pensjonistene ... Uansett hva som blir opplegget for pensjonistuniversitetet: Ingenting blir slått fast før medlemmene har fått et ord med i laget. Og det kan de få allerede tirsdag."

Det første interimsstyret gjorde var å lage vedtekter for pensjonistuniversitetet. Man ble enige om at en skulle bruke normalvedtektene av 1986 som modell. Formålsbestemmelsen i vedtektene ble formulert slik:

Pensjonistuniversitetet i Ålesund kommune har til formål å gi pensjonister og andre over 60 år muligheter til å studere emner de er interessert i.

Pensjonistuniversitetet skal være et forum for utveksling av kunnskaper og for menneskelig kontakt.

Det er videre fastsatt i vedtektene at pensjonistuniversitetet i Ålesund skulle være tilknyttet Friundervisningen.

Alle pensjonister uansett alder og andre interesserte over 60 år kan bli medlemmer.

Som du vil se av våre vedtekter av 2010 er innholdet fremdeles det samme, og med visjonen fra U3A like levende.

Sigrun forteller videre: "Selve oppstartsdatoen ble 19. februar 1991, og møtet ble holdt på Høyskolen. Her holdt Mikal Råheim en orientering om planene for PU, og interimstyret ble sittende frem til årsmøtet. På møtet var det anledning til å registrere seg som medlem, og ca 45 personer deltok i alt.

Styret som ble valgt på første årsmøte besto av følgende personer:

Formann: Mikal Råheim, kasserer: Signe Bøyum Fjærtøft, sekretær: Kjell Aasen, styremedlemmer: Vilhelm Børs Lind og Sigrun Tonning-Olsen (fra Friundervisningen) Vararepresentanter: Einar Aakvik, Edel Røsvik. Flere av disse er borte nå i 2011, men det er viktig å huske på at disse ressurssterke pensjonistene bidro med en vesentlig innsats for å få PU i gang! Per-Henry Aarseth kom også snart inn i ledelsen.

Medlemstallet kom raskt opp i ca. 100, så det var tydelig at dette var et tilbud det var behov for, og det ble raskt svært god oppslutning om møtene.

Særlig slo studiegruppene godt an. Styret foreslo tirsdag som fast møtedag i gruppene, og temaene som ble satt opp i starten, var Kunst og Litteratur, og Kultur og Historie. På første medlemsmøte ble medlemmene oppfordret til å komme med forslag til emner som kunne være av interesse, og det tok ikke lang tid før flere grupper ble etablert. En liten utfordring var det å finne passende grupperom. Vi lette rundt etter passende lokaler, men noen grupper valgte å holde slike gruppemøter hjemme hos hverandre.

En annen utfordring lå i å finne passende lokaler til å holde medlemsmøter. Økonomien tillot ikke dyre romleier, og i tillegg måtte det være lokaler som var store nok. Møtene ble delvis holdt i Rådhuset, men ellers der det måtte falle seg.

Fra møtoreferatene ser vi at styret på flere måter prøvde å skaffe sponsorer eller tilskudd fra offentlige instanser, men at det var vanskelig å skaffe midler på denne måten. Da ble det medlemskontingenten som måtte finansiere driften, og kontingenten ble etterhvert satt opp fra kr.100 til 150 for å dekke utgifter til leie av lokaler, osv. Møtoreferatene ellers bærer preg av at stemningen var god og optimistisk, og møtene ble avsluttet med kaffe og en god prat."

Fra protokollen har vi hentet noen gjengangere i Kjell Aasens penn:

Medlemsmøtet ble som vanlig avsluttet med en enkel servering.(Kr. 20 for ikke-medlemmer)

Og så ble det som vanlig tid til en rikelig kaffekos.

Og endelig ble det også på dette møtet plass til en fin kaffekos.

Og så avsluttet vi som vanlig med en koselig kaffestund.

Og diskusjonen fortsatte etterpå ved kaffekosen.

Og så kunne Råheim invitere til årets juletallerken – som ble en flott julemiddag. Og etterpå ble det kaffe – mens praten gikk lystig rundt bordene.

Åpenbart måtte det skje noe for å holde oppe dette, og i et referatet fra 1993 skrive Per-Henry Aarseth: "Kaffekoking og servering har den kvinnelige del av forsamlingen no tatt seg av, men avviser på ingen måte et mannlig innslag."

Men det må ha fungert godt, for i okt.1994 sier Kjell Aasen: *Og i det forferdelige været smakte det ekstra godt med god, varm kaffe i kosen som fulgte etterpå.*

På årsmøtet 20.feb. 1992 sier Kjell Aasens referat, pkt 6:

"Kontingenten har hittil vært i minste laget. Styret la frem forslag om en kontingent på kr. 150 for 1992. I tillegg foreslo styret å sløyfe annonsering av møtene for å spare utgifter. Begge forslagene ble vedtatt av årsmøtet uten merknader."

I tillegg til kontingenten har Pensjonistuniversitetet hatt sponsorinntekter både fra det offentlige og av private firmaer. Foredragsholderne har også i meget stor utstrekning hatt tanke for det Pensjonistuniversitetet betyr for mange og tilpasset sitt honorar i tråd med dette. Fordi Pensjonistuniversitetet representerer en studievirksomhet stiller også Ingeniørhøgskolen lokaler til fri disposisjon. Pensjonistuniversitetet klarer derfor å holde hjulene i sving med en relativt rimelig kontingent, sier Mikal.

Mikal Råheim var styreleder frem til 1995. Trygve Ratvik overtok og var leder helt frem til årsmøtet for året 2002.



Trygve Ratvik

Foreningen er begge to stor takk skyldig for å ha utviklet og formet måten vi arbeider på fremdeles.

Ragnar Johansen ble, og er, en meget god støttespiller fra Folkeuniversitetet.

Rannveig Siem og Alfild Birkelund blir gjengangere i styret etterhvert.

Sjur Brande overtok som leder i 2003.



Ragnar Johansen

Mikal forteller en episode som er vel verdt å ha i minne:

"Like etter at pensjonistuniversitet var startet, fikk formannen innbydelse fra NRK lokalradioen til å være med på et timesprogram mellom kl 08-09. Etter at jeg var ferdig med orienteringen og hadde presisert hvilken betydning dette med læring i den 3. alder betydde for mange av de eldre som ikke hadde andre aktiviteter etter de var blitt pensjonister, kom spørsmålet om ikke alderen satte begrensninger for mulighetene for å lære noe nytt?"

Programsekretæren, Bergljot Hjorthol, stilte følgende spørsmål direkte til lederen for pensjonistuniversitetet:

"Du har passert 70 år, er du ikke redd for at det blir vanskelig å lære noe i en slik alder? Mange begynner i den alder å få dårlig hukommelse?" Mitt svar var at jeg hadde en slekt som var helt klare opp i en alder på ca. 100 år. Jeg håper på å ha arvet noe av denne egenskapen fra mine forfedre.

Noe senere i programmet fikk jeg lov å lese et dikt som het "Himmel på jord". Da jeg hadde fremført diktet, sa programsekretæren: "Du hadde ikke manus!" "Nei, jeg har lært det utenat for anledningen for å bevise at det går an også å lære noe i den 3. alder."

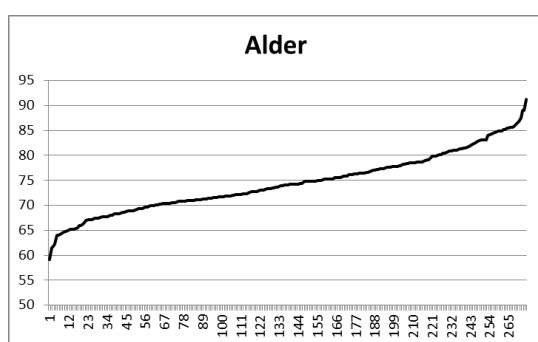
Men det må innrømmes at det tar kanskje noe lenger tid enn i yngre år.

Etter dette programmet fikk lederen mange positive tilbakemeldinger med honnør for at en hadde startet et slikt tiltak for de eldre. En dame fra en av byene i Møre Og Romsdal meddelte over telefonen at hun overveiet å flytte til Ålesund for å få være med i pensjonistuniversitetet.

Personlig er jeg ikke i tvil om at aktiviteten i Pensjonistuniversitetet fører til at de eldre som deltar vil kunne klare seg minst 3 år lenger før de eventuelt vil trenge plass på en sjukeheim."

Og Trygve Ratvik sier høsten 2002: "Når medlemmene kan fortelle at deltakelse i Pensjonistuniversitetets møtevirksomhet beriker deres liv, kan vi kanskje tillate oss å trekke den konklusjon at Pensjonistuniversitetet har sin berettigelse og at vi kan regne med at det er kommet for å bli.

Jeg vil uttrykke ønske om at Pensjonistuniversitetet vil fortsette å utvikle seg til beste for dets medlemmer."



Statistikken bekrefter utsagnene. Aldersfordelingen er som vist i figuren. Yngste medlem i dag er 60 år, og eldste er godt over 90 år. Gjennomsnittsmedlemmet er i dag nr. 147, som er 74,5 år gammel. Over de siste 10 år som vi har tall for har denne gjennomsnittsalderen sunket med godt over 1 år. Med andre ord er tilgangen av nye, yngre medlemmer god, samtidig med at medlemmene forblir aktive medlemmer til respektabel alder.

Avslutningsvis sier Sigrun Tonning-Olsen i 2011 at: "Å starte opp Pensjonistuniversitetet var altså en spennende, betydningsfull og morsom oppgave. Det er viktig å ta vare på intellektet, og her kommer mottoet "Livslang læring" inn! PUs medlemmer er der for å utvikle seg, ha sosialt samvær og lære noe nytt. Derfor er PU viktig for svært mange! Allerede den gangen vi startet, fikk vi utallige tilbakemeldinger på betydningen av arbeidet vi gjorde, og personlig er jeg veldig stolt av å ha fått æren av å være delaktig i et så viktig arbeid! Jeg ønsker dere lykke til med de neste 20 årene!"

Temamøter

I 2002 skriver Mikal Råheim bl.a følgende om medlemsmøtene:

"Når det gjelder foredragsholdere oppmuntret styret medlemmene til å holde foredrag. Dette som en opplæring i pensjonistuniversitetet. Videre ville styret satse på å få flest mulig lokale foredragsholdere. Dette for at pensjonistuniversitetet skulle bli bedre kjent i lokalmiljøet. Det ble også satset på å få en del eksterne foredragsholdere innen litteratur, historie, religion, malerkunst og spesielle samfunnstema.

Siden vi startet har det vært holdt rundt 100 ulike foredrag. Av disse har medlemmene holdt ca. 20 foredrag, lokale foredragsholdere har holdt ca. 40 foredrag, og ca. 40 er holdt av eksterne foredragsholdere. En kan ikke gå inn på de enkelte foredrag, men kan forsikre alle om at det har vært bare foredrag av meget høy kvalitet."

Tradisjonen med å holde temamøtene på siste torsdag i måneden, kl. 18, startet helt i begynnelsen.

Foredragene på medlemsmøtene har som regel en varighet på ca. 45-50 minutter, deretter følger sosialt samvær med kaffe og kaker. Møtene finner vanligvis sted på Høgskolen, som har teknisk utstyr av toppklasse og med svært gode akustiske forhold. Andre ganger blir møtene avviklet på steder som har naturlig tilknytning til temaet.

Det til enhver tid sittende styre har forsøkt å utfolde allsidighet når det gjelder valg av tema for foredragene og disse har hatt stor spennvidde. Det avholdes som regel 10 temamøter hvert år, og

fordelingen av foredragsholdere blant egne medlemmer, lokale og eksterne er fortsatt omtrent den samme som Mikal skriver. Oppslutningen varierer naturlig nok, fra 30-190, med et snitt på 50-60.

Ålesund samarbeider godt med Senioruniversitetet i Ulstein, og det har vært fruktbart med valg av felles foredragsholdere som er hentet inn fra andre steder. Vi ser frem til at dette samarbeidet skal fortsette til glede for oss alle.

Studiegruppene

Arbeidsmønsteret som ble valgt allerede ved starten i 1991 gjorde at virksomheten i alle de år senere har utviklet seg til noe som er spesielt positivt for PU i Ålesund. Temamøtene er åpne møter og det samme som benyttes i alle U3A-foreninger (8 forskjellige kombinasjoner med senior, eldre, pensjonist, universitet, med mer), men virksomheten i studiegruppene våre er det ikke mange som viser maken til:

Styrets arbeidsplan 1991 for drift av pensjonistuniversitetet:

Det opprettes studiegrupper i samsvar med medlemmenes interesser.

Det holdes 4-5 medlemsmøter pr. semester med foredrag som har tilknytning til arbeidet i studiegruppene og aktuelle temaer innen litteratur, kunst, historie, religion, samfunnsspørsmål og andre dagsaktuelle tema.

Det arbeides for å få flere pensjonistuniversitet i Møre og Romsdal.

Det legges opp til årlige studieturer som gjennomføres på slutten av vårsemesteret.

God økonomi er viktig for driften av pensjonistuniversitetet og styret må arbeide aktivt for å få ned kostnadene.



Fra fellesmøtet 12.juni 2004

Styret startet arbeidet med opprettelse av studiegrupper allerede i mars 1991. Det meldte seg medlemmer som var interessert i å delta i grupper for litteratur, kultur og historie og kunst. Tre grupper kom i gang straks.

I 2002 var det økt til seks: To grupper i *Litteratur*; to grupper i *Kultur og historie*; en gruppe *Malerkunst*; og den siste gruppen er kalt *Byen vår*, som tar for seg byens forhistorie, dagens problematikk og fremtidige visjoner. Ca. halvparten av medlemmene deltar i en eller flere av gruppene, rapporterer Mikal i 2002. Ved 20-årsmerket er det 20 grupper i drift.

Gruppene arbeidet selvstendig, og styrets sekretær skriver tidlig i 90-årene at det bør være bedre kommunikasjon mellom styre og gruppene, og at det bør avholdes felles møter mellom styret og gruppeledere av og til. Takket være dyktige studiegruppekoordinatorer i styret og gruppenes ledere fungerer samarbeidet idag ypperlig.

Hensikten med fellesmøter er å formidle erfaringer som alle kan trekke fordeler av. Den vellykkede måten våre studiegrupper fungerer på kan være et forbilde for mange organisasjoner. Innholdet kan deles i tre hovedpunkt: 1) Målsetting og vedtekter; 2) medlemsfordeler; 3) hensynet til andre.

Pensjonistuniversitetet (PU) hører inn under

den paraplyen Folkeuniversitetet (FU) organisatorisk danner i Norge. Likeledes er vi frivillig knyttet til tankegangen som ligger bak den internasjonale bevegelsen Universitetet for den 3.alder. Alt dette gjør at vi har en felles formulert målsetting for arbeidet i studiegruppene våre. Likevel har gruppene frihet under ansvar til å velge sin egen arbeidsmåte. Dette er viktig.

Som hovedpunkt to har vi fordelene som medlemmene har gjennom sin deltagelse i studiegrupper. Dette er i tillegg til deltagelse på temaforedragene som vi har regelmessig en gang i måneden for alle medlemmer.

Gruppemedlemmene har frihet til å bidra med sin erfaring, kompetanse, og engasjement. En av gruppene har formulert det slik at *vi har frihet til å dissekere, diskutere, men ikke konkludere*. Vi sier hva vi mener, men lar ikke vårt eget samfunnssyn dømme andres synspunkter. Respekt for andre er et sentralt punkt. På den måten får vi frem det beste i alle, og skaper nye tanker.

Det å dele felles interesser er givende. Det gir oss nytt engasjement og utfordringer, utvider vår horisont, og gir oss nye kunnskaper. Det sosiale samværet på denne konstruktive måten gir oss tilhørighet, og det fører til at nye vennskap er dannet. I den 3.alder mister man etterhvert tilhørigheten til arbeidsplassen gjennom et langt liv, og kanskje også sin livsledsager. Derfor er deltagelse i studiegrupper en anledning til å komme inn i et nytt nettverk.

Som hovedpunkt tre er foreningens ansikt utad. Flere av studiegruppene er sammensatt av personer med lang erfaring og interesse for samfunnsspørsmål. Når man da arbeider sammen i et konstruktivt miljø, og har anledning til å diskutere avslappet og uten de bindinger som man har i arbeidslivet, kommer det gjerne frem positive ideer som bør formidles til samfunnet rundt oss. Det kan jo hende at noen av ideene kan bidra til bedre løsninger på sentrale oppgaver?

Det er når en gruppes synspunkter gjøres eksterne at alle spilleregler må følges. Vår formålsparagraf og vårt konsept må iakttas tilbørlig.

For å si det enkelt: Temamøtene hver siste torsdag hver måned er givende, men egenaktivitet er en meget god måte for å holde seg mentalt engasjert hele tiden.

For at informasjon skal flyte godt ut til og fra medlemmer er det viktig at databasen over medlemmene er oppdatert til enhver tid. Informasjonen i databasen benyttes til flere ting. Studiekoordinator bruker den for å holde oversikt over organisering av gruppene, kasserer bruker den i mer regnskapsmessig henseende, og styret v/leder til informasjon og til forsendelser til medlemmer. Informasjonen benyttes også i utarbeidelse av årsberetningen.

Studiegruppeaktivitetene rapporterer vi til FU gjennom semester-rapporter og fremmøteskjema. Studiegruppene leverer én rapport før sommerferien, og én før jul. Disse danner underlag for informasjon til styret, til statistikk, til FU og til praktiske detaljer i databasen. Informasjonen benyttes også i utarbeidelse av årsberetningen. Komplette årsrapporter bør minimum inneholde følgende opplysninger:

- Gruppenavn, ledernavn, kortfattet oversikt over aktivitetene, i stikkords form eller resymé. Teksten bør formes med tanke på at innholdet blir tilgjengelig for offentligheten.
- Egne fremmøtelister med tilstedeværelse i vår- og høst-semester
- Eget ark med fullstendig deltagerliste med alle personopplysningene.
Utover dette er det ønskelig med informasjon om f.eks.:
- Spesielle prosjekter
- Deltagelse i eksterne aktiviteter, besøk, reiser. Illustrer gjerne.
- Erfaring som er gjort, og som bør bringes videre til andre grupper eller foreningen generelt
- Fyldigere omtale eller dokumenter som antas ha varig interesse slik at det kan behandles eller brukes over flere år kan gjerne legges ved.

Noen grupper synes å arbeide aktivt med nye oppgaver, og andre kan i perioder å ha vanskeligheter med fornyelse. Dette er en normal utvikling. Grupper kan da fusjonere med andre, eller legges ned om man ønsker, eller man kan enes om ny leder og nye vinklinger – men man bør ikke tvære ut noe som er fullført etter hensikten.

Nye mennesker og nye vinklinger kan overta. Noen har eksterne foredragsholdere/

utenforstående personers medvirkning. Slike personer synes å "gå igjen" og dette kan representere slitasje på slike personer. Tilgangen til andres aktiviteter gjennom semester- og årsrapporter kan gi verdifull informasjon.

All virksomhet skal bidra til å høyne samfunnets respekt for Pensjonistuniversitetet, dets virksomhet og deres medlemmer. Prinsippet om at man skal fremstå som samfunnsmessig skapende, positiv, ukontroversiell (mht. etnisitet, livssyn, o.l.), respektfull, nøytral og balansert i alle mellommenneskelige forhold, er en selvfølge. Likeledes at man kan yte politisk påvirkning som er partipolitisk nøytral i alle sammenhenger. Foreningens formål må alltid være klart for tillitsmenn og medlemmer. Eget initiativ for å gjøre noe i foreningens ånd verdsettes høyt. Tiltak fra organiserte grupper av medlemmer koordinerer dette med styret på forhånd når det skal rettes utover medlemskretsen.



I tråd med dette har mange av gruppene levert høringsvar til kommunen i forskjellige sammenhenger. Stikkord for dette er bl.a Veifinansiering, Nordsidevei, Hatlane omsorgs-senter, Samhandlingsreformen og mange flere. Gruppene har lagt ned betydelig arbeid i sine arbeider.

Stor offentlig oppmerksomhet ble vi tildelt da Byen vår-gruppen tok initiativet til Bybrannminnesmerket der bybrannen i 1904 stoppet.

Ålesund kommune og Brannvesenet var aktivt med i dette arbeidet og bildet her viser æresvakter under avdukningen i 2004. NRK1 gjorde opptak denne natten av hele byens arrangement, og fikk vårt bidrag med i sendingen.

To brannmenn kledd i uniformer fra 1904 står æresvakt ved monumentet

Nye forslag og positiv kritikk er ønskelig å få frem hele tiden, for å få frem det beste resultatet. Å bringe idéer og erfaringer videre til andre er en del av formålet med foreningen. Med enhver form for kritikk forventes det at den ledsages av forslag til flere alternative handlemåter, minimum én godt begrunnet, som er til gagn for foreningen og dens formål.

Styret har sett tilbake på støtteordningen som vi hadde tilgang til tidligere gjennom tildeling av offentlige midler. Denne ordningen har vi ikke lenger tilgang til, og vi har derfor satt av midler på våre egne budsjett.

Studiegruppevirksomhet i pensjonistuniversitetet er en frivillig, og selvdrevet aktivitet som ikke kan være organisert som kursvirksomhet med kommersiell karakter.

Normalt gjelder derfor at:

- Studiegruppene dekker selv varierende småutgifter etter avtale i gruppen.
- Studiegruppene må selv vurdere godtgjørelse av fastere utgifter (kurs, instruktører, materiell) av kortvarig karakter.

Søknad fra gruppene om støtte bør være underlagt felles hovedmomenter:

- Søknader om støtte skal være spesifisert.
- Støtte skal primært gå til varige ting eller formål til nytte for foreningen.
- Støtte skal kunne tildeles når det gjelder helt spesielle utgifter.

Vår forenings virksomhet er dannet på frivillig innsats, kombinert med egeninteresse og individuelle ønsker, samt behovet for sosial kontakt. Noen mennesker går gjerne foran og trekker lasset, men det er viktig at disse ikke blir belastet gjennom for lang tid. Det forventes at alle medlemmer i egen interesse bidrar med de forutsetninger som man har, og deler på oppgaver som fellesskapet ønsker. Det er ønskelig at man at man kan hjelpe og avlaste hverandre:

Ingen kan gjøre alt, hele tiden;

noen kan gjøre alt, litt av tiden;

alle kan gjøre litt, litt av tiden.

Reisevirksomhet

Reisevirksomheten har vært stor forteller Mikal i 2002. I nærområdet har PU vært i Osvika, Håholmen, Brandal, Hareid, Ulstein, Hjørundfjorden og Hellesylt med besøk hos Parr, og Norddal. Første studietur ble foretatt i 1992 til Svormuseet, Singereiendommen, Astruptunet og Bremuseet i Fjærland; i 1993 til Skagen. Før reisen ble planene grundig studert i gruppearbeidet.

Einar Aakvik skriver i sin rapport at Kunst-gruppen begynte forberedelsene til en tur til Spania allerede i januar. De reiste til Madrid 2.mai 2000, og derfra til Toledo, "vi var på forhånd blitt fortalt at hadde man ikke sett Toledo, så hadde man ikke sett Spania. Vi var der en hel dag, og det må bare understrekes at det var en uforglemmelig opplevelse." I Barcelona besøkte gruppen Picasso-museet, kirken *La Sagrada Familia*, og flere spesielle bolighus som arkitekten Gaudi også har tegnet. "Etter noen uforglemmelige dager reiste vi 8.mai hjem til Norge."



Liv Eidslott forteller dette om Romatur for Litteraturgruppe I i 1996:

Deltakere var Eli Vatne, Erna Marø, Marit Kjerstad, Mary Storeide, Liv Eidslott, Solfrid Skuggen. Dessuten var også disse med: Kåre Vatne, Arne Skuggen, Åse og Per Fagerslett, Unni og Elias Førde.

Tordis Ørjasæter ledet oss i Sigrid Undsets fotspor.



Søndag 6.oktober tok vi fly fra Vigra til Fornebo og buss til Gardermoen. Tidlig neste morgen fløy vi til Roma, og landet der i tordenvær og øsende regn. Etter innkvartering på Hotel Adrian møttes vi for å gå til Skandinavisk forening i Trastevere. Tordis Ørjasæter leste fra Charlotte Undset (Sigrid's mor) sine brev, og vi fikk også høre fra faren, Ingvald Undset, sine opplevelser i Roma.

Turarrangøren, Viggo Andersen, fulgte oss til velkomsmiddag på restaurant Maison Rose.

Hver morgen møttes vi på Hotel Nazionzale der Tordis bodde, til kåseri og opplesning om og av Sigrid Undset. Tirsdag 8.oktober besøkte vi Spansketrappen, Monte Pincio og Piazza del Popolo – og til slutt Borgheseparken. Alle disse stedene har Sigrid Undset skrevet om.

Og om kvelden var vi ved Fontana di Trevi. Det heter at den som kaster en mynt i vannet får komme tilbake til Roma. Onsdag morgen var det buss til Vatikanet med omvisning av guide. Etterpå gikk vi i den mektige Peterskirken.

På torsdag var vi først på morgenmesse, og så vandret vi til Forum Romanum og til Palatinerhøyden, der vi spiste medbrakte rundstykker og drakk vin.

Fredag 11.okt. dro vi tidlig med buss gjennom det vakre Umbrialandskapet til middelalderbyden Assisi. Der var det byrundtur og vi besøkte den hellige Franz sin gravkirke – og Santa Maria degli Angeli, der Franz og hans tiggermunker opprettet sitt første kloster. Vi fikk også se St.Claras gravplass der en nonne med svart slør foran ansiktet fortalte om klær og gjenstander som hadde tilhørt St. Clara.

På lørdag besøkte vi flere kirker og til slutt Aventinerhøyden, der romanfiguren Jenny hadde sitt atelier.

På søndag, vår siste dag i Roma, var vi på gudstjeneste og konsert i Panteon, som er en av verdens mest storslåtte bygninger. Her ligger maleren Rafael begravet, sammen med Italias konger. Om kvelden var det avskjedsmiddag på restaurant – der var det dekket med langbord til oss fra Ålesund.

Morgenen etter tok vi farvel med "den evige stad" og turen gikk hjemover.

Fremmøteprosenten i studiegruppene er veldig høy. Når man undersøker hvorfor noen likevel er fraværende, så er det gjennomgående lange reiser eller besøk hos barnebarn, som er forklaringen. Vi fleipet med dette i mange år, at vi burde opprette eget reisebyrå, og i 2010 opprettet vi gruppen *Quo Vadis*. Gruppen legger nå, men i samarbeid med reiseselskapene, opp turer lokalt og til fjernere steder.

Akkurat dette med fravær pga. individuelle reiser gjør at kravet til fremmøteprosent i studiegruppene for å bli godkjent må vurderes på en helt annen måte enn for ordinær studiegruppevirksomhet i FU. Normalt skal man ha et minimum av fremmøte for at gruppen skal kunne få offentlig støtte. Men denne friheten til å kunne være tilstede i gruppen når man kan, og reise når man kan, setter vi høyt – og gir heller avkall på ekstern støtte. Vi har mye moro og glede av å høre det andre har opplevd på sine reiser, og det kan ikke måles i penger.



Operaen i Nordfjord

Vi kan ikke forlate omtale av reiser uten å understreke verdien av de tradisjonelle reisene til operaen i Nordfjord. Dette har vi gjort i atskillige år, og har like mye utbytte av det hver gang. Dagfinn Ørjasæter kjører oss trygt og godt, og Nordfjord hotell, med **Eli Førde Aarskog** (bildet) i spissen, yder kjempegod service og gjør oppholdet til en fornøyelse.



Kari og Michael
Pavelich etter
Jegerbruden



Dagfinn
Ørjasæter på
plass i bussen

Dessuten inkluderer vi besøk til forskjellige andre steder, og har det så gøy sammen at det ikke er det minste problem å fylle buss og romkvote på hotellet.

Landskonferansen i 2005



PU i Ålesund hadde gleden av å arrangere Lands-konferansen for Pensjonistuniversitetene i Norge i 2005. Her vår utmerkede ambassadør, Harald Grytten, foran en begeistret forsamling.

For å få dette til måtte vi trekke på våre medlemmers kompetanse på forskjellige felt. Og ikke minst erfaring fra lignende opplegg. Styret trakk opp de store linjene, og det ble satt ned en arbeidsgruppe som skulle utføre detaljene.

Rammen var klar, og temaene ble raskt satt ned på papiret. Deretter var det å kommunisere med alle dem vi hadde navn og adresse på. Og finne dem vi ikke hadde adresse til.

Likeledes skulle praktiske detaljer omkring reisemåter, hotell og rombestilling, mat og drikke, møterom og alt tilhørende tenkes gjennom. Det skulle være gode kulturinnslag, og sight-seeing for alle tilreisende.

Underveis fant vi at adresseregisteret vi hadde tilgjengelig hverken var korrekt eller fullstendig. Det var langt flere pensjonistuniversiteter (under 8 forskjellige navn) enn vi trodde. Og halvparten var ikke med i Folkeuniversitetet slik vi er vant til.

Tilbakemeldingene førte etterhvert til at vi valgte å endre litt på det første innholdet i programmet. I flere landskonferanser er det sagt at vi ikke skal ha noen overliggende paraplyorganisasjon, men så kom likevel spørsmålet frem nok en gang. Årsaken er at det er

veldig store forskjeller i driftsmåten, og tilhørighet til andre organisasjoner.

Vi valgte å invitere samtlige PU'er, uansett tilhørighet til samarbeidende organisasjoner. Mange PU'er har valgt å arbeide selvstendig, eller med kommuner, bibliotek, undervisningsorganisasjoner. Selv om visjonen fra U3A er den samme for alle, er arbeidsmåten svært forskjellig. Dette skyldes personers engasjement, og miljøet på stedet. Følgelig var det unaturlig med en fast organisasjon med lønnet personell. Likevel var det stadig ønsket en form for utveksling av informasjon. Styret diskuterte dette paradokset, kom frem med en rekke argumenter, og et forslag til løsning begynte å ta form. Men det krevde at alles argumenter kom på bordet, og at vi kunne trekke en konklusjon under møtet.

Som man forstår krevde dette at vi måtte tenke like mye på praktiske detaljer som på idémessige sammenhenger. Det som imponerte var den innsikt alle hadde, og engasjementet med å bearbeide ideer og konsepter. Det var ikke nei å høre, hvis man bare hadde anledning. Derfor har vi fått høre at vårt opplegg var upåklagelig fra ende til annen. De som hjalp til er, i usortert orden: styret, arbeidsgruppen, Folkeuniversitetet i Ålesund, generalsekretær i FU: Helle Hogner, ordfører Arve Tønning, vår eminente Harald Grytten, Liv Strand Hareide og kunstnere i Moloveien, ekteparet Hummelsund, og pianist Kåre Halvorsen, "Keiser Wilhelm", Scandic, XLDiner, mange andre som hjalp til, og andre igjen som tilbød seg å hjelpe til. Og takk til værgudene for at våre gjester fikk se litt av vår by og omkringliggende herligheter. Dessuten en lang rekke medlemmer som deltok i middagen på fredag (vi var 53 ialt).

Fra før til etter

Dette utvalget av ting som har engasjert oss gjennom 20 år indikerer vel at vi fungerer i beste velgående, og at Pensjonistuniversitetet kan se frem til mange nye år. Få navn er trukket frem, fordi vår virksomhet fungerer ved at alle bidrar etter evne og lyst når de kan. Derfor skulle egentlige samtlige medlemmer vært nevnt med takknemlighet.

Jo mer nytt man er innstilt på å lære gjennom hele livet, jo mindre svekkes hukommelsen. Det sies at eldre har en tendens til å undervurdere egen læringsevne og hukommelse, mens yngre overvurderer. Faktum er iallfall at vi husker best når vi bruker det vi har lært, og diskuterer med likesinnede, slik vi legger vekt på.

Våre verktøy, temamøtene og studiegruppene, fungerer etter samme lest som ved starten for 20 år siden. Begge disse, og verktøy for administrasjon og kommunikasjon, utvikler seg litt etter litt i takt med samfunnet rundt oss. De er hjelpemidler slik at vi kan delta aktivt i saker som engasjerer oss, og de gir oss sosial kontakt med likesinnede. Nye medlemmer kommer til og finner seg tilrette i nye vennekretser. All vår virksomhet foregår med basis i frivillighet og av egeninteresse, sammen med andre. Derfor vil vår forening bestå - så enkelt er det?

*I morgen heter vår idag – igår,
og all vår fremtid heter fortid siden.
Men det forklarer, at hvert nu vi når,
er selve evigheten midt i tiden.*

*Og alt tilbake og alt frem er skuet
fra denne evighetens tinde – nuet.*

Herman Wildenway i diktet Nuet.

Velkommen

Melodi: Amerikavisa

Tekst: Åse Fagerslett

Velkommen alle dere
som nå skal jubilere,
vi er kommet sammen for å feire 20 år.
Ved start var noen seksti,
og nå er vi rundt åtti;
du store tid så fort som åra går.

Men åra har vært viktig,
vi brukte tida riktig,
vi meldte oss inn i byens "universitet".
Og om vi nå skal si det,
så er det rett på tide -
vi takker dem som startet opp og fikk oss andre med.

Her hentet vi oss kunnskap,
og her blir knyttet vennskap,
også på de møter der vi kom i samlet lag.
Så satt vi der og ventet,
og var som rett studenter -
spente på å høre på kveldens foredrag.

Ja, vi har holdt ut lenge,
litt ros det kan vi trenge -
ikke minst de ledere som villig tok sin tørn.
Hvis ingen ville lede,
så har vi nok lagt nede.
Men takk og pris, vi blomstrer enn
og gir oss selv honnør.

La oss leve for hverandre

*La oss leve for hverandre
Og ta vare på den tid vi har.
La oss leve for hverandre,
Livet selv kan gi det rette svar.*

Det hender ofte at livet gir
små slag og motgang som kanskje svir.
Det finns en mening med alt som skjer,
men harde ord, de bare ødelegger mer.

*La oss leve for hverandre
Og ta vare på den tid vi har.
La oss leve for hverandre,
Livet selv kan gi det rette svar.*

Hvem kan forklare, og gi et svar,
på alle spørsmål vi ofte har?
Hvis man kan glemme å være steil,
går det an å lære av hverandres feil.

*La oss leve for hverandre
Og ta vare på den tid vi har.
La oss leve for hverandre,
Livet selv kan gi det rette svar.*

Oppmuntringsvise

Melodi: Oh, my darling

Livet var så lett å leve
hvis enhver på livets vei
smilende kom oss i møte:
Jeg vet noe godt om deg.
Men så si det, så jeg vet det,
dagen får litt mer kulør.
Du må leve mens du gjør det,
du må vise at du tør.

Om en ber deg om å hjelpe
så si ja, og ikke nei.
Der bor noe godt i alle,
noen håper nå på deg.
Men så si det, så jeg vet det,
dagen får litt mer kulør.
Du må leve mens du gjør det,
du må vise at du tør.

Glem så ikke denne løsning
helt i dagens hurlumhei
Du vet noe godt om andre,
jeg vet noe godt om deg.
Og jeg si'r det, så du vet det,
dagen får litt mer kulør.
Vi må leve mens vi gjør det,
vi må vise at vi tørr..

Jeg må huske på å huske

Melodi: Mandalay

Nå er årene blitt mange, men de tynger ikke stort.
Vi har fortsatt mange planer og det meste skal bli gjort
Om det knirker litt i knærne og om formen er litt matt,
denne dagen må vi hvile, men i morgen tar vi fatt.
Å, men tiden går så fort, vi får alt for lite gjort,
før vi rekker å få snudd oss så er dagen svunnet bort.

Tok jeg pillene i stå? Hvor er brillene blitt á?

Jeg må huske på å huske, men jeg husker ikke hva.

Det er deilig å bli gammel, man har tiden for seg selv.
Du kan gjøre det du lyster i fra morgen og til kveld.
Vi kan gå en tur i skogen, det er tørt og vakkert vær.
Men, det er så mangt å ordne, så jeg må nok være her.
Bank, butikk og postkontor, fyll ut skjema fra i fjor.
Ja, de daglig bestyr tar mer tid enn noen tror.

Tok jeg pillene i stå? Hvor er brillene blitt á?

Jeg må huske på å huske, men jeg husker ikke hva.

Det er mangt å kritisere, ingen synåler har hull.
Og når menneskene snakker har de munnen full av ull.
Men vi tar en tur på hytta eller Syden når vi vil.
Og om vi kommer sent tilbake, står det ingen ting på spill.
Men har blomstene fått vann? Tenk om huset står i brann?
Nei, å være lenge borte, det går slettes ikke an.

Tok jeg pillene i stå? Hvor er brillene blitt á?

Jeg må huske på å huske, men jeg husker ikke hva.

Ja, vi sitter lunt om kvelden og lar minner gli forbi
fra den gang da vi var unge og men ofte sovner vi.
Så vi møter små problemer når det går mot livets kveld.
Men vårt liv er fullt av gleder, det er skjønt allikevel.
Alle årene som gikk ga oss ro og overblikk,
og vi teller gode minner fra det livet som vi fikk.

Tok jeg pillene i stå? Hvor er brillene blitt á?

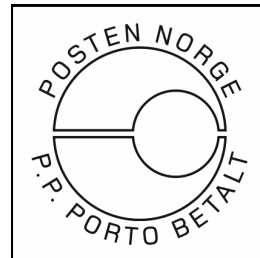
Jeg må huske på å huske, men jeg husker ikke hva.

Adresselapper settes her

Returadresse ved feil adresse:

Pensjonistuniversitetet i Ålesund
v/ Sjur Brande
Nybøbakken 8, leil 9
6011 Ålesund

B



Hør min sang

Melodi: Kjell Kipperberg Tekst: Lauritz Jensen

Hør min sang om byen Ålesund
Stopp og lytt til meg en liten stund.
I min sang jeg vil fortelle,
Hva jeg ser fra Akslafjellet:
Fjord og fjell og hav og trange sund.

Uti havet synker solen ned,
Skumringstimen fyller meg med fred.
Moljafyret rolig blinker,
Travle måser mot meg vinker
Ålesund er verdens beste sted.

Her hvor jeg har bodd i alle år,
Fylles jeg med glede når jeg går
Gjennom byens trange gater,
Møter folk som står og prater
Kjenner at mitt Ål'sundshjerte slår.

Hør min sang om byen slik den er,
Like vakkert syn i all slags vær.
Om du reiser ut i verden
Har du alltid med på ferden
Savnet etter byen Ålesund.

Selv om barndomstiden nå er slutt
Minnes jeg min by som liten gutt.
Jeg har bare gode minner
Aldri tror jeg de forsvinner,
Men vil følge meg til livets slutt.

En gang skal jeg reise her i fra
Når jeg på min siste reis skal dra.
Alle dem som blir tilbake,
Hva som helst kan de forsake
Bare ikke byen Ålesund

Takk for maten

Melodi: Vi tar en rungende

Nå har vi spist så mye, deilig mat,
så festlig laget og så delikat.
Og før vi reiser oss fra dette bord,
så vil vi si en takk i samlet kor.

Ja, tusen takk for alt det vi har fått,
men maten smakte jo så alt for godt.
Av kalorier blir det mange nok
når vi blir fristet av slik dyktig kokk.

Hvem bryr seg nå om det, allikevel.
Vi glemmer *linjen* lett på slik en kveld
For alt vi spiste her, og alt vi drakk -
vi sier nå så mange tusen takk.

*En spesiell takk til
arrangementskomiteen:*

Per Gunnar Stoknes

Torun Eriksen

Erna Marø

og vår toastmaster:

Ragnar Johansen

*og alle som hjalp til,
fra oss alle sammen*